

רצח הדרום לבאר שבע

החקירה המוקדמת נגד עבדללה אל עי... ביד ארכה שרשיבות. בפני השופט ה' חוקר ידיו הלוי ברחובות, עמד עבדללה, בידואי בן 25 מסביבות באר שבע, צנום ונמוך קומה, האיון לדברי התובע, סגן פרקליט המחוז אברהם זורי, ונענע בראשו. כישובה האחרונה תורגמה לערבית הוד' עתו של עבדללה (שמסרה למסורה לאחר היאסרו) מלה במלה. "נכנסתי לביתו של חודגיה אברהם ויריתי שתי יריות מהרובה שלי". עבדללה נענע בראשו ומדי פעם ב' פעם אישר את הדברים במלה אחת - "מסבוט". עבדללה נאשם בבית - יצח אלקיים והוא מודה באשמה.

האיש ואופיום. חקירה זו העלה תה פרטים מענינים על נסיבות הרצחון של אברהם אלקיים, מוכתר שכונת הקהילה בן ה-50, בצריף צווד, שבעה קילומטר מדרום לבאר שבע. אלקיים נמצא ומדי גופתו היתה מוסתרת מתחת למטה. כמה כדורים פלחו את ראשו. וכן מה אחר הרצח נעצר עבדללה סלים אל עיניו, שומרו של הנרצח. אלקיים מכר נאשם את הרובה שלו, כדי שיגן עליו...

בחקירה הראשונה במסורת בארשבע סיכר עבדללה לסמל גולדברג: "עשרה יר מים לפני הרצח בא לאברהם (אלקיים) ה' ש' יך חסן אבו עבדון וישב עם אדון אבי רובם ברח' הכרם שליד הבית. השנים עשו עסק והסכם בנוגע לחאשיש ואופיום. אדון אברהם מכר לשייך עבדון שמאו כיבוש יפו יש ברשותו כמה פחים ומוודות עם חאשיש ואופיום. ערכו הסכם, ואברהם הלך לתל-אביב להביא אותם. הוא הביא 4 פחים אופיום ושני שקים חאשיש.

העמתי אותם על גמל ואברהם נתן לי חמש לירות. אחר כך הלך חסן אצו ער- בים עם הגמל... הוא חזר כעבור 4-5 ימים ועשה חשבון עם אברהם. אחרי שעי- שה את החשבון נשאר חייב לאברהם 250 לירות. כעבור חמשה ימים שוב בא חסן אבו עבדון ואחרו בא המסתגן חפץ אבו מחמוד. זה היה אחרי שקיעת החמה. שלש- תם הסכימו על הסחורה שאבו מחמוד צ' ריך היה להביא מעבר הירדן. אדון אברהם צריך היה לפתוח קניטיו ולמכור את הס' הירדן.

אחרי שהסכימו, קרא לי אבו עבדון החו- צה ייגור לי שהוא יביא אלי את חפץ ו' אתו עוד כמה אנשים ויתן לי 100 לירות בעד זה שאכניס את חפץ לתוך הבית. הוא גם אמר לי שאלך למחרת לסנות ערב ולשייך אבו בלל או למקום אחר ואראה את עצמי בכדי שאוכל להגיד כי לא הייתי במקום בובן הרצח.

"מסבוט". למחרת אמרתי לאדון אבר- הם, שאני הולך לשייך אבו בלל וישבתי קצה בתוך האהל של השייך. כשחזרתי הביתה הוסיע מיד בכרם חפץ אבו מח- מוד ואמר לי שכעת נרצח אותו. אני נכ' נסתי לתוך הבית ביחד עם חפץ וראיתי את האדון אברהם שוכב על המטה.

יריתי שתי יריות מהרובה שהיה אתי אבל לא פגעתי היות והיה הסכם בינינו שלא אני אהרוג אותו אלא חפץ. אחרי ש' אני יריתי את היריות נכנס חפץ וירה מ' אקחו אל אברהם ופגע בו. אברהם חפץ מהכטה והתחבא מתחת למטה ואנחנו יצאנו ואני הוצאתי את שתי הפרדות ואת הסוס ומסרתי אותם למחמד אבו דהיר ולמחמד מוראה אבו מחמוד (שני מסתובבים) שחיכו בחוץ יחד עם השייך אבו עבדון.

"עבדללה אל עיני", אמר התובע, מר דינרי, בקול שקט ואפילו לבבי - שמעת, את הכל... אלה היו דבריו אתה במשטרה,

נכון? עבדללה לא היסט אף רגע וה' שיב: "מסבוט". עתה יועמד עבדללה בפני בית דין מחוזי.

השכפה דתית ומצפון לאומי

כאשר אסתר כץ בת 24 מתל-אביב עמדה בפני כב' השופט וולדמן בתל-אביב באשמת "הצהרה כוזבת כי היא בעלת הכרה והשקפה דתית" (ובעקב השקפה זו אין מצפונה מאפשר לה לתגייס לצבא ההגנה לישראל), עמדה בבית המשפט בחי' סה צעירה עבריה אחרת, שושנה אהרן, בת 20, וכבוד השופט כהן הקריא את החלטתו המוכז אותה מאשבה דומה. לא כל אדם שאינו שומר על מצוות איננו דתי' וסתמך השופט החיפאי על הודעת הרבנים הפגיעו במשפט שם כ"מימחים" לענינים אלה עם זאת הודעו ההוק שהגדרתו היר' תה מגוחכת ובלתי-צודקת מלכתחילה.

אסתר כץ - מתברר מתוך כתב ה' האשמה - מסרה הכרזה כי היא דתית מתוך כוונה להשטמט מהצבא. זה היה ביוני 1950. אולם בראשון ליוני, בליל שבת, הלכה אסתר כץ לבית קפה "נוגה" בתל-אביב (בתי הקפה בתל-אביב לא מסרו

תוך כדי מתן עדות של המלצר בליכר נתעוררה השאלה ביחס לשעה, שבה שילמה אסתר כץ את 190 הפרוטה. לשאלת השור' פט: "לשם מה באים אנשים לקפה?" השיב בליכר: "גו, כדי לשמוע מוסיקה ולשתות תה, תסס, למון-סקווש ועוד דברים".

"מה היתה בדיוק השעה באותו יום ששי בערב כאשר שילמה לך הנאשמת את הכסף?" שאלו התובע, מר גרף, ועל כך אמר המלצר כי הוא גובה את הכסף בין שש לשבע. "האם היה כבר שבת (אחרי הדלקת הנרות)?" המשיך התובע ועל כך משך המלצר בכתפיו: אני יודע? אני לא מביט בדיוק בלוח מתי מתחילה השבת אני לא מדליק נרות. אני עובד".

רב מקצועי. מיד אחר כך הופיע כעד התביעה הסמל משה כץ (אין קרבה מש' פחתית בינו לבין הנאשמת) אשר האשים את אסתר במסירת שבועה כוזבת. כאן התערב הסניגור, מר גואלטרן פרוקציה, ואמר כי הוא מתנגד לקבלת עדות זו וביקש להוכיח, כי העדות הראשונה של הנאשמת נגבתה במשטרה תחת איומים ופ' תוי. ומשקיבל הסניגור את הרשות לחקור את העד, היתה שאלתו הראשונה לסמל

הנאשמת אסתר כץ (יושבת) והעדה עליה שוורצמן מצפון דתי וכסף בשבת

המשטרה: "היש לך אחיות? האם שרתו בצבא?". הסמל השיב כי יש לו אחות והיא שירתה קרוב לשנתיים, אך הכחיש בתוקף כאילו אמר לנאשמת: "האחיות שלי היו בצבא, או גם את יכולה ללכת..."

אהבה ורעל

הנושא - עתיק יומין הוא, רק הוא- רצינות משתנות תדיר בהתאם למושגי המקום והזמן.

הפעם היתה זו בוגיה ואהר אלדין בת 20, היפה בבנות דלית את כל כרמל, שהתאהבה מ"מבט ראשון" באברהם מר' חמד בן הז', שחזר העין ועדין הפנים, המשמש כמורה בכפר תמרה.

אין ספק שהכל היה מתנהל במישירין עד ל...חופה. אלמלא מכשול כפול שניצב כחומה בדרך אהבתו של הזוג.

ראשית היא, בוגיה, בת הדת הדרורי זית, והוא, אברהם, בן דת מוחמד. ומפ' את סייגי המסורת קשה הזיווג בין דרו- זית למוסלמי כקרעית ים סוף. ומכשול שני (והוא בעצם העיקרי):

הצהרות בשבועה כי הם אדוקים ומשום כך מותר להם להחזיק את העסק פתוח בשבת... ושם, בבית הקפה, שילמה למלצר יעקב בליכר 190 פרוטה תמורת קפה, עוגה, תסס ועוד משהו. באותו בית קפה, על יד שולחן אחר, ישבה עליה שוורצמן, פקידה בלשכת הגיוס ביפו, בחברת חברתה רינה שרייבר, ועובדת בטלגרף. עליה ראתה את אסתר משלמת כסף בשבת ונוכרה כי אסתר זו עומדת לקבל שחרור מגיוס על סמך היותה דתית. הלכה עליה ואמרה לחברתה ולמלצר, שיזכרו את אשר ראו, כי "יכול להיות שיהיה משפט והם יצ' טרכו להעיד". והם זכרו את הכל היטב וסיפרו לכב' השופט וולדמן כיצד ראו את אסתר משלמת כסף למלצר בשבת.

למון-סקווש ועוד דברים. הפ' קידה מלשכת הגיוס סיפרה בעדותה לשופט החוקר שבינתיים הזמינה את "ה' יקי" של אסתר כץ ונתברר לה כי הוא שמת לא שירתה בצבא גם בזמן המלחמה.

בוגיה הצעירה נשואה לבעל ישיש בן 70, שהוכרחה להנשא לו במצות הוריה. מכל מקום: אהבתה של בוגיה לאברהם השתלבה מיום ליום - והוא הדין בשני אתה לבעלה הזקן.

השבוע הובאה בוגיה והאר אל דין בפני שופט השלום הראשי בחיפה, בר י. ממן, והואשמה בנקיטת צעדים "דרסטיים" מדי כדי להיפטר מבעלה השנוא, ולזכות בא' הוב לבה. היא הואשמה ברצח בעלה באמ' צעות רעל שהכין בשבילה אברהם מוחמד המורה הצעיר מכפר תמרה.

שליחות אללה. כל הפרשה כולה נתגלתה בצורה מפתיעה ביותר. חסין חלבי, צעיר דרווי שהציד על כך, סיפר: ביוני 1950 בקרתי בביתו של ראשד אבן אחמד, הוא בנו הראשון של הבעל הישיש שהלך לעולמו. לפתע ראינו נחש מטפס על הקיר מעל החלון ונכנס לתוך סדק בקיר. נטלנו מכוש ועלינו להרוג את הנחש. לאחר שה' רסנו חלק ממשקוף החלון פרצנו את הסדק והנה נתגלתה לעינינו חבילה ניירות חבויים בקיר.

בין השאר היו שם שני מכתבים. מכתב אחד נתברר כי בוגיה הרעילה את בעלה בסם ששלח לה אברהם מוחמד. והמכתב השני היה רצוף שירי אהבה לזהות... שייך הכפר, השייך חמזה, שקרא את המכת' בים אישר את דברי העד.

משנשאל סעד חלבי בסיום החקירה -- והנחש מה היה עליו? הצטחק... "הנחש, אמר, "חמק עבר לאחר שמילא את השלי- חות שהטיל עליו אללה הרחום..."

רוזן פלילי זעיר

אשה בת 33 עמדה בשבוע שעבר בפני כב' השופט המחוזי ד"ר קיסטר בת"א, כשעונש מאסר עולם מרחף מעל לראשה. ההאשמה שהובאה נגד איזבלה הירשפלד היתה "שפיכת נוזלים על אדם בכוונה להש' חית את גופו", והיא אחת ההאשמות הכי בדות ביותר של החוק הפלילי. כתמיד כן גם הפעם ישב ד"ר קיסטר, ששמו הולך לפניו הקשיב בסבלנות לטענות הצדדים, להודאתה של הנאשמת, חייך ושוב חייך, הציג פה ושם שאלה ולבסוף החליט, כי אין מקום לשלוח את איזבלה, את האשה הזאת, שהיא אם לשלושה ילדים, לבית- הסוהר, אלא לשים אותה תחת השגחתו של קצין המבחן.

איזבלה הירשפלד, מנחצת בבית החולים לחולי רוח בבתיים, נעצרה על ידי המש' טרה לאחר שביום אחד שפכה חומצה גס' ריתנית על מנהל בית החולים, לאחר שפוט' רה מעבודתה. היא הודתה במעשה עוד מההתנקשות, אך למזלו התרפא מבלי ש' הדבר ישאר בו סימנים.

דברי הנאשמת עצמה, שעמדה בחקיי רותיהם של הקטיגור טומקיבוך מזה וס' ניגורה מר חיים ספיר מאיך, הם שנתנו את התמונה המציאותית ביותר של הפרשה העגומה הזאת שהביאה את איזבלה, עולה חדשה, לפני כס בית הדין. הנאשמת סר' בלת מוצעו צעדים, מהתמוטטות רוחנית גמורה, טען הסניגור מר ספיר. "הנא- שמת עשתה מעשה פשע חמור וצריכה לבוא על עונשה" - תבע מר טומקיבוך, התובע. ואילו הנאשמת סיפרה: "בעלי אינו עובד, יש לי שלושה ילדים קטנים, פוטרתני מה' עבודה משום שמסרתי לממונים על גניבות שאירעו במוסד... היו אנשים במוסד שביק- שו ממני שאתסר להם... פחדתי שילדי ירעבו ללחם... פוטרתני ללא הצדקה... בע' לי איננו עובד... לא יכולתי לשלוט על עצמי - עשיתי את אשר עשיתי..."

